

כמה מרוויחים סוחרים הנשק?

את הרווחים המדהימים של סוכני-הנשק הישראליים מגלה קבוצת מיסמכים מינימים של חברת "אלול". החברה החלה לפעול בשנת 1973. מישרדיה נמצאים ברחוב הוברמן 24 בתל-אביב, והיא מעסיקה בסך-הכל שבעה עובדים. הונה הנפרע הוא 9000 לירות בלבד, והוא מוחק עתה בידי דויד קוליץ — 80%, חנניה נאמן — 15% ועזר וייצמן — 5%. וייצמן הוא יושב-ראש מועצת-המנהלים.

קוליץ קנה באחרונה את חלקו של יורם גיל, סוכן חברת "אלקטרוניקה נשוגל" בישראל. הוא חתנו של אליהו סחרוב, והיה מנהל לישיבתו של וייצמן כשזה היה שרת-החברה. חנניה נאמן היה בעבר סגן-מנהל מישלחת הקניות של מישרד הביטחון באמריקה. החברה מייצגת בישראל את החברות הבאות: "ארומיר" (המוכרת חלפים

בעדי-מניות קודיץ ווייצמן בשלוש שנים, 40 מיליון

לפנטומים, הרקולס והליקופטר), "רוקטיין", "מרקוארדט", "לוראל אלקטרוניקה", "ג'י-איי-סי" (כל אלה מאמריקה) וכן את חברת-התחמושת הבלגית "אמי". המיסמכים מציינים כי החברה פועלת על בסיס עמלה בלבד, וכי אין לה כל השקעות לצורך זה. מכאן שהכנסותיה המופיעות במאזן הן הקומיסיון שהיא מקבלת, ורובן רווח נקי, לאחר ניכוי הוצאות העסקת שיבועה אנשים (כולל שלושת בעלי-המניות) ואחזקת המישרד. הכנסות החברה בשנת-פעולתה הראשונה, 1973—1974, היו 15 מיליון לירות. ההכנסות בשנת-פעולתה השנייה, 1974—1975, היו 10 מיליון לירות. השנה מוערכות ההכנסות ב-12 עד 15 מיליון לירות. בשלוש השנים האחרונות, שהן הראשונות לפעולתה, הכניסה החברה לפני הוצאות 37 עד 40 מיליון לירות. אף אם נניח שההוצאות לשכר ולמישרד (שיבועה אנשים) הן מיליון לירות לשנה, הרי שהרווח הנקי של שלושה סוחרים-הנשק, בשלוש שנים, הוא 34 עד 37 מיליון לירות. כל זאת לפני הורדת מס, כמובן.

איך יוצאים מן הבוץ הכלכלי?

גדול הכלכלנים של זמננו, ג'ון קנת גלברית, העניק לאחרונה ראיון מי-קיף לשבועון האמריקאי "יו.אס. ניו אנד וורלד רפורט", על הדרכים להיחל-צותה של אמריקה מן המשבר הכלכלי. דבריו כה מתאימים לישראל, וכך הפך כיס למדיניות רבלינוביץ — זנבר, עד שהשוב להביא את עיקיהם לידיעת אזרחי ישראל:

● האינפלציה בזמננו נובעת מן ה-מאבק בין האיגודים המקצועיים והמע-סיקים (כולל הממשלה). האיגודים ה-מיקצועיים שואפים להישגים — המעסי-קים מחזירים לעצמם את הכסף מכיסו של הצרכן.

● הנסיגה הכלכלית מקורה במדי-ניות מכוונת של צימצום האשראי על-ידי העלאת ריבית, ואין היא עונה על-הבעיות. הדרך שיש להמליץ עליה היא קיום שיעור-תעסוקה גבוה עם מחירים יציבים, וזאת על-ידי התערבות המדינה בדרך של פיקוח על המחירים והשכר. במקביל יש לנהל מדיניות פיסקאלית, ש-תאפשר ביקוש שבמה, התואמת את כמות המיצרכים שהמשק יכול לספק כשהוא עובד במלוא כושרו.

קפדני בכל תחומי המשק.

- את הפיקוח על המחירים והשכר יש לבצע באמצעות חוקים, ולא לסמוך על מצפונם של האזרחים. נוסף לפיקוח יש להגביל את הוצאות הייצוג של המ-נהלים, מטעמי שיוויון. יש להעמיק את-בניית המיסים, ולהחמיר את התקנות ל-בל יישארו חורים. אין לאפשר השתמ-טות ממיסים, כאשר דורשים מן השכ-רים פיקוח על שכרם.
- אם מתהווה מחסור בסחורות ב-זמן הפיקוח, כתוצאה מעליית הביקוש על ההיצע, אות היא כי המדיניות הפי-סקאלית רופפת מדי. הפיתרון כאן אינו בפיקוח, אלא בהידוק החגורה התק-ציבית.
- הפיקוח חייב להיות ממושך ומת-מיד. ייתכן כי יצמצם את ההכנסות מן-העסקים, אולם אבטלה ואינפלציה פוג-עות בעסקים בצורה חמורה עוד יותר, כך, למשל, מדיניות מוניטרית (צימצום אשראי והעלאת ריבית) מענישה קודם-כל את תעשיית הבנייה ותעשיית הני-קנות להלוואות.
- עקרונית, כאשר האבטלה יורדת מ-4% עד 5%, כשיש לחצים לעליות מחי-רים בכל המיגור, וכשיש מחסור במי-דים הכפופים לפיקוח, זה הזמן לקיצוץ מייד של התקציב והעלאות מיסים. ה-ריסון במשק בא מהר יותר, כתוצאה מהעלאות מיסים, מאשר מצימצום חו-צאות.
- בסיכום: למישטר הכלכלי האק-ריקאי דרוש ניהול קפדני, מתמיד ועיל. אי-אפשר עוד לחזור לימיו של אדם סמית.

שיף עובר לפרנקפורט

איל-המלוות הירושלמי חיים שיף, המוערך כיום ב-250 מיליון לירות, בעל רשת המלוות "דיפלומט", יקדיש את עיקר זמנו לבתי-מלון בגרמניה. שיף חי עם בעלת רשת-המלוות בגרמניה, שושנה וינר, שירשה את הרשת מבעלה המנוח. וינר היא ישראלית לשעבר, אולם עשתה חיל מאז קיבלה את המלוות לידיה.

קבוצה קנדית

לבינלאומי הראשון

קבוצת-ההשקעות הקנדית, "קנדיאן די-בלופמנט קורפוריישן" רכשה 12% ממניות "הבנק הבינלאומי הראשון", שהיו קודם בבעלות חברת "טריומף" הבריטית, שכ-ססה לקשיים. הקבוצה הקנדית היא גם בעלת חלק ב"חברה לישראל", וכן ברשת "שופרסל". ראשיה הם מיספחת ברונפ-מן וריי וולף, ונציגה בישראל הוא יעקב ברין.

זורע הורה למנוע את מכירת מיגרש בית"ר ביפו

"גילטון" ב-4 מיליון לירות, ועוד 2 מיל-יון יוקבל ממכירת סניפי בית"ר בערים הגדולות. כן הוחל במשאומתן למכירת מיגרש-הכדורגל של בית"ר בנתניה, ש-ניתן על-ידי עיריית נתניה, ולכן אין ה-מינהל יכול למנוע את המכירה.

ההכנסות מתרומות בחו"ל הן זעו-מות, ותשמשה לכיסוי שוטף של פעו-לות תנועת-החרות, כתוספת להקצבות החודשיות מטעם הכנסת וההסתדרות.

מנחל מינהל-מקרקעי-ישראל האלוף (מיל), מאיר זורע, הורה למנוע את העברת הבעלות על מיגרש-הכדורגל של בית"ר-יפו לקונה המיועד, הקבלנים-האחים אלה. שטח המיגרש הוא 35 דונם, ועל-ידי מכירתו קיוותה תנועת-החרות להשתחרר ממרבית חובותיה. לפי ההסכם, שטרם נחתם, בין תנועת החרות לאחים אלה, יתנו האחים מיקדמה של כ-2 מיליון לירות. תנועת החרות תקבל יותר משליש מן ההכנסות ממכירת ה-דירות העתידות להיבנות, ומעריכים כי חלקה יגיע ל-40 מיליון לירות, שיתחילו לזרום בעוד שלוש שנים.

המיגרש הוא בבעלות מינהל-מקרקעי-ישראל, ולכן יכול המינהל למנוע את העברתו לאחרים. זורע הורה כי אם יצא המגרש מבעלות בית"ר, או יחדל לשמש למישחקי כדורגל, יחזיר המינהל את המיגרש לבעלותו.

התערבות זו של המינהל מהריפה מי-חדש את בעיית החובות של תנועת-החרות. קודם-לכן, עשו ראשי תנועת-החרות את הסדר-התשלומים הבא: ה-חוב לסוכנות, בסך 2 מיליון דולר, יוחזר תוך ארבע שנים מן ההקצבה ה-שנתית של הסוכנות לתנועת-החרות, ש-היא כחצי מיליון דולר. נעשה הסדר גם עם "בנק לאומי" על תשלום החובות המגיעים לו, משך שלוש שנים. נותרו נושים פרטיים ב-40 מיליון לירות, מהם קבוצת עורכי-הדין שמעון טברסקי, שלה לבדה מגיעים 15 מיליון לירות. להם הבטיחו לשלם ממכירת המיגרש ביפו וממכירת נכסים אחרים.

בימים אלה מוכרת תנועת-החרות את אולמי החתונות ב"מצודת זאב" לאולמי

"כלל" מכר בקודה

עוד 5 מיליון דולר

מנכ"ל קונצרן "כלל", אהרון דוברת, חזר לאחרונה מקנדה, שם סיים בהצל-חה מכירת אמיסיית איגרות-חוב של "כלל" ב-5 מיליון דולר. הקבוצה ה-קדית מחזיקה עתה באיגרות-חוב ומניות

מזונאי שיף בסך-הכל 250 מיליון

שיף משאיר את ניהולה המעשי של ממלכתו בישראל כך: האחריות לניהול הכספי והכולל תהיה בידי אלי דודי, צעיר מבריק שהתגלה על-ידי שיף. את מלון "דיפלומט", ו"גני-יהודה" בירושלים ינהל 'חזקאל הכהן', בנו של דויד הכהן. המלוות האחרים של שיף ביר-שלים, "הנשיא" ו"אורגיל", ינהלו על-ידי יהודה גרינבוים. מלון "דיפלומט" בתל-אביב ינהלו על-ידי דב אודונץ. בנו של שיף, דב, יקדיש את חנינים ה-באות ללימודים באוניברסיטה. לשיף אח בשם דויד, הפועל בעיקר בגרמניה.

מנכ"ל זורע במקום כדורגל, 40 מיליון